

Arrest

nr. 261 305 van 28 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. DELHEZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt

onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Georgië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekster.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2. De commissaris-generaal stelt in de eerste plaats dat uit verzoeksters verklaringen een gebrek aan interesse en initiatief blijkt. Zo (i) blijkt dat zij duidelijk wist dat er een risico was dat zij onder dwang of geweld ging worden meegenomen, (ii) is het zeer bevreemdend dat zij geen enkele voorzorgsmaatregel heeft getroffen, (iii) volstaat het niet dat zij dit niet zou hebben gedaan omdat zij bang zou zijn geweest, en (iv) is zij uiteindelijk na drie dagen te worden gestalkt toch vrijwillig in de auto gestapt. Verzoekster blijkt zich ook geenszins te hebben geïnformeerd naar mogelijke hulporganisaties of vertrouwelijke aanspreekpunten voor personen in haar situatie. Zo (i) stelt zij nooit iets over dergelijke organisaties te hebben gehoord, (ii) kon zij er op internet niets van vinden, en (iii) stelt zij niemand te vertrouwen.

De commissaris-generaal stelt vervolgens dat er sprake is van meerdere tegenstrijdigheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden. Zo stelt zij in haar eerste persoonlijke onderhoud niet met haar

oom te hebben gesproken, terwijl zij vervolgens stelt hem wel hebben te gesproken en daar te hebben geuit niet akkoord te zullen gaan met een gedwongen huwelijk. Verzoekster houdt hier louter vast dan haar laatste versie, wat geen soelaas biedt voor deze tegenstrijdigheid. Verder (i) mocht verzoekster haar gsm toch bijhouden en kon zij stiekem foto's maken, berichten sturen in een andere taal, en zelfs 112 bellen, wat zeer bevreemdend is dat dit werd toegelaten, en (iii) is het zeer merkwaardig dat de oproepen van en naar de hulplijn 112 automatisch werden gewist en verzoeksters gsm maar tot enkele dagen teruggaat. Betreffende verzoeksters ontsnappingspoging is het bevreemdend dat (i) zij niet geroepen heeft maar enkel gehuild, (ii) sprak zij de verkoopster beleefd aan om met haar te kunnen praten, en (iii) hoorde men haar telkens toevallig niet. Betreffende het facebookprofiel van haar neef K. stelt de commissaris-generaal dat deze op zijn facebookprofiel een halsketting met een kruisteken draagt terwijl verzoekster stelt dat hij streng yezidi zou zijn. Waar verzoekster stelt zelf meer interesse te hebben voor het orthodoxe christendom en zij hiervoor de reactie van haar vader vreest, stelt de commissaris-generaal dat zij het haar vader nooit heeft verteld en niet weet hoe hij zou reageren. Deze vrees is dan ook een loutere hypothetische bewering. Betreffende de voorgehouden relatie van verzoekster met S., stelt de commissaris-generaal dat zij ook hier geen stappen heeft ondernomen naar de reactie hierop van haar ouders, waardoor dit tevens een louter hypothetische vrees betreft.

Tot slot bespreekt de commissaris-generaal nog de door verzoekster voorgelegde stukken. Zo (i) is het screenshot van gemiste telefoonoproepen van O. geen objectief bewijs dat de reeds vastgestelde onaannemelijkheden kan herstellen, (ii) zijn de treintickets enkel een bewijs van aankoop en verschaffen zij geen info over de redenen of omstandigheden van haar reis, (iii) staven de foto's in de auto de autorit maar zeggen zij niets over de omstandigheden van de reis, en kunnen zijn makkelijk worden geënsceeneerd, en (iv) zijn ook de screenshots van chats met S. tijdens verzoeksters ontvoering vatbaar voor manipulatie.

3.3. Verzoekster spreekt in de eerste plaats over de vrees die zij heeft. Zij herhaalt hier voor het grootste deel haar verklaringen uit haar aanvraag. Verder verwijst zij naar enkele bronnen die aangeven dat er in Georgië een traditie bestaat waar vrouwen zouden worden ontvoerd om uitgehuwelijkt te worden en dat de autoriteiten een wet hebben aangenomen om dit af te schaffen maar deze niet effectief toepassen. Zij verwijst ook naar bronnen waaruit zou blijken dat er op intra-familiaal niet wordt ingegrepen door de autoriteiten.

De Raad stelt vast dat dit op zich niet wordt betwist, er worden echter doorheen de bestreden beslissing echter wel vraagtekens gesteld bij de concrete gebeurtenissen van verzoekster relaas. De algemene verwijzingen naar ontvoeringen in Georgië zijn dan ook niet dienstig.

3.4. Verzoekster gaat vervolgens in op het in de bestreden beslissing vastgestelde gebrek aan belangstelling. Verzoekster herhaalt dat zij geen vertrouwen had in haar maatschappelijke werker, dat het moeilijk is een vertrouwensrelatie op te bouwen en wil zij niet dat haar ouders haar echte reden van asiel zouden vernemen. Zij stelt dat zij probeert zich tegen het gedwongen huwelijk te verzetten zonder te breken met haar familie.

Betreffende haar verplaatsingen stelt zij dat zij het centrum enkel verliet om te gaan werken of naar te school te gaan, en dit steeds samen met iemand zoals haar zus of haar vriendje, en dat verzoekster dacht dat haar dan niets kon overkomen, waar zij jammer genoeg fout in was. Zij stelt aldus wel alle veiligheidsmaatregelen te hebben nageleefd, maar desondanks toch machteloos stond tegen de ontvoering.

Verzoekster stelt nog dat men haar niet kan verwijten dat zij geen onderzoek heeft gedaan naar de gewontes en wetten in Georgië, zij spreekt de taal niet en is er niet geboren.

De Raad stelt dat verzoeksters betoog geen afbreuk doet aan de desbetreffende motieven. Zij stelt louter alle "veiligheidsmaatregelen" te hebben nageleefd, maar ontkent niet geen maatregelen te hebben genomen tegen de mogelijke ontvoering. Verder gaat verzoeker niet in op de vaststelling dat de mogelijke vrees of het gebrek aan vertrouwen in andere personen niet op tegen de gevolgen van een ontvoering.

3.5. Betreffende de tegenstrijdigheid van het bezoek van haar oom aan het centrum stelt zij dat dit geen essentieel punt van haar relaas betreft, eerder een detail dat haar geloofwaardigheid niet kan ondermijnen.

De Raad stelt dienaangaande dat dit louter één van de vele tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden betreft.

3.6. Betreffende de vraag of verzoekster werkelijk vastgehouden is, stelt verzoekster dat het een feit is dat haar GSM de belgegevens naar de 112 automatisch heeft gewist, en dat haar oproep logisch is in combinatie met haar relaas, de foto's in de auto en de berichten naar S.. Zij herhaalt dat zij haar gsm soms mocht gebruiken om haar moeder te bellen of S. te bellen, dat dit in het Frans gebeurde, maar dat zij wel altijd in de gaten werd gehouden en dat het logisch is dat er pauzes tussen de berichten naar S. waren omdat zij de GSM maar soms kreeg. Zij stelt nog dat ze een gedetailleerde beschrijving van haar detentieomstandigheden en haar ontsnapping kon geven en dat dit niet werd weergegeven door de verwerende partij.

Verzoeksters betoog doet geen afbreuk aan bovenstaande motieven. Zo stelt zij louter dat het nu eenmaal zo is dat de belgegevens naar de 112 automatisch zijn gewist, en dat de rest van haar relaas logisch is. Het louter niet akkoord gaan met de verwerende partij volstaat uiteraard niet. Verzoekster kan dienaangaande enkel stellen dat haar eigen relaas toch juist is, zonder een antwoord te geven op de vastgestelde merkbaarheden in haar relaas.

3.6. Betreffende verzoeksters roep tot hulp in het benzinestation stelt zij dat zij inderdaad niet heeft geschreeuwd maar talrijke andere dingen heeft geprobeerd om hulp te zoeken zoals de vraag om naar het toilet te gaan, het personeel proberen aanspreken, huilen, rondkijken, vragen om de politie te bellen enzovoort. Zij stelt dat de getuigen echter niets ondernamen. Zij stelt ook dat ze geblokkeerd was en daarom niet kon schreeuwen en dat zij represailles van haar tante vreesde, die tijdens de ontvoering reeds hard zou hebben opgetreden.

Wederom stelt de Raad dat verzoeksters betoog geen afbreuk doet aan de desbetreffende motieven. Verzoeksters acties wegen niet op tegen de ontvoering vanwaar zij stelt slachtoffer te zijn.

3.7. Betreffende de facebookpagina van K., stelt verzoekster in eerste instantie dat zij zijn godsdienstige overtuiging bevestigt, en vervolgens dat dit van weinig belang, dat zij de overtuiging van K. net alleen kon veronderstellen en dat de Yezidische overtuiging van haarzelf en haar familie alvast niet ter discussie staan.

De Raad stelt vast dat verzoekster louter vasthoudt aan haar beweringen, wat natuurlijk niet volstaat.

3.8. Betreffende de door verzoekster ingediende documenten stelt zij dat zij over geen middelen beschikt om 'bewijs van het bewijs' te leveren. Zij kan niet meer dan de context uitleggen van de telefoontjes en zij weet niet hoe zij de reden van haar treinreis kan aantonen. Zij stelt dat deze bewijstukken, waaronder ook de foto's in de auto en de berichten naar S., moeten worden bekeken in het licht van haar volledige relaas. Zij stelt dat de stukken niet één per één dienen te worden bekeken.

De Raad stelt vast dat de stukken inderdaad dienen te worden bekeken in het licht van verzoeksters volledig relaas. Op die manier heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat ook de neergelegde stukken louter de andere motieven in de bestreden beslissing bevestigen, namelijk dat er sprake is van meerdere tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden. De neergelegde stukken brengen hier geen verandering in.

3.9. Betreffende het vriendje van verzoekster herhaalt zij dat het gevaarlijk is om dit aan haar vader te vertellen, en dat zij niet op bescherming van de autoriteiten in Georgië kan rekenen omdat zij de taal niet spreekt en er nooit is geweest.

De Raad stelt wederom dat verzoekster haar betoog louter herhaalt, zonder in te gaan op de vaststelling dat dit een louter hypothetische vrees betreft, des te meer nu zij dit niet met haar ouders heeft besproken.

3.10. Betreffende haar godsdienst stelt verzoekster nog dat zij zich meer identificeert met de christelijke orthodoxe godsdienst van haar moeder en niet door de Yezidische godsdienst van haar vader. Zij stelt dat zij de gewelddadigheden van haar vader vreest wanneer hij dit zal vernemen.

De Raad stelt wederom dat verzoekster haar betoog louter herhaalt, zonder in te gaan op de vaststelling dat dit een louter hypothetische vrees betreft, des te meer nu zij dit niet met haar ouders heeft besproken.

3.11. Verzoekster stelt nog verbaast te zijn dat Georgië als een veilig land wordt beschouwd.

De Raad wijst er echter op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 15 februari 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de asielzoeker toe om duidelijke en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoekster. Zij dient dan de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. Verzoekster blijft hier echter in gebreke vermits zij zich louter vragen stelt bij het plaatsen van Georgië op de lijst van veilige landen.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 mei 2021, voert verzoekende partij aan dat haar vrees reëel is. Verzoekende partij wijst naar alle bewijsstukken en foto's die zij heeft neergelegd en stelt dat deze elementen de realiteit aantonen van haar vrees dat zij uitgehuwelijkt zal worden aan haar neef. Verzoekende partij licht nog toe dat zij een vriend heeft, maar dat dit enkel een vriend is. Voorts benadrukt zij dat rekening moet gehouden worden met het feit dat zij uit een Yezidi-familie uit Georgië komt en dat zij zonder twijfel zal gekidnapt worden

en uitgehuwelijkt worden indien zij geen bescherming krijgt. Verzoekende partij licht nog toe dat haar ouders ook in het opvangcentrum wonen, maar dat zij niet wenst te spreken tegen haar vader.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die ook maar enigszins afbreuk (kunnen) doen aan of een ander licht kunnen werpen op hetgeen eerder in voormelde beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld.

Verzoekende partij komt immers niet verder dan het herhalen van en vasthouden aan haar relaas en eerder afgelegde verklaringen, zoals met name het feit dat zij uit een Yezidi-familie komt en zonder twijfel zal gekidnapt worden en uitgehuwelijkt zal worden (aan haar neef), en dat zij hier in België een vriend heeft - van wie ze thans in strijd met haar eerdere verklaringen aangeeft dat het slechts een vriend is en geen partner zoals ze voorheen verklaarde - en hiervoor de reactie van haar vader vreest, doch ze gaat niet in op, maar geheel voorbij aan de eerder gedane vaststellingen op grond waarvan wordt geoordeeld dat haar relaas en verklaringen niet aannemelijk of geloofwaardig zijn en dat zij hiermee geen gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade weet aannemelijk te maken.

In zoverre verzoekende partij op algemene wijze verwijst naar de door haar neergelegde bewijsstukken en foto's en zij de mening is toegedaan dat deze elementen de realiteit aantonen van haar vrees dat zij uitgehuwelijkt zal worden aan haar neef, gaat zij wederom voorbij aan de concrete bevindingen van de commissaris-generaal waarbij deze pertinent en op goede grond vaststelt en besluit dat die stukken geenszins de geloofwaardigheid van haar relaas vermogen te herstellen en geenszins van aard zijn verzoekende partij haar verklaarde vrees voor vervolging aan te tonen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS